

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **a) MUDr. T. B., b) R. B.**, zastoupeni JUDr. Antonínem Foukalem, advokátem se sídlem Brno, Heršpická 813/5, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 196/1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) E.ON Česká republika, s. r. o.**, se sídlem České Budějovice, F. A. Gerstnera 2151/6, **II) Ing. Bc. D. M.**, zastoupena Mgr. Ing. Evou Kratochvílovou, advokátkou se sídlem Brno, Hlinky 80, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2016, č. j. MMB/0407421/2016, sp. zn. OUSR/MMB/0351705/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2017, č. j. 29 A 266/2016 – 91,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- IV.** Žádná z osob zúčastněných na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 20. 7. 2016, č. j. BKPO/1034/16/2300/81/Jan, Úřad městské části Brno – Královo Pole (dále též „stavební úřad“) – jako správní orgán prvního stupně – rozhodl o žádosti osoby zúčastněné na řízení II), Ing. Bc. D. M. (dále též „stavebník“), ve společném územním a stavebním řízení o umístění a povolení stavby „Novostavba rodinného domu Ú.“ (dále jen „stavba“) na pozemcích parcelní č. X, X a X v katastrálním území X.

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Žalobci brojili proti rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Krajského soudu v Brně. V ní namítali, že správní orgány se nedostatečně vypořádaly s jejich námitkami, rozhodnutí správních orgánů jsou zmatečná a nepřezkoumatelná, vydaná v rozporu s § 90 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „prováděcí vyhláška“).

[4] Žalobci zejména namítali, že: (a) stavba překračuje index podlažní plochy (dále též „IPP“) dle relevantního územního plánu a správní orgány nevypočetly hodnotu IPP správně; (b) umístění stavby v příliš těsné blízkosti pozemku žalobců naruší soukromí žalobců a komfort jejich bydlení, neboť zadní část novostavby sousedí se zahradou žalobců, kde mají umístěnou svoji relaxační zónu a zejména bazén; (c) stavba výrazně zvýší zastínění pozemku žalobců; (d) stavba je umístěna osm metrů od komunikace, je narušena tzv. uliční čára; a (e) rozhodnutí správních orgánů nereflektují urbanistické a architektonické požadavky a především požadavek na zachování kvality prostředí.

[5] Žalobci rovněž poukázali na svůj citový vztah k danému místu s tím, že nemovitost je ve vlastnictví jejich rodiny již od roku 1979, dům byl postaven svépomocí, žalobce a) se na stavbě domu výrazně podílel a žalobci se do domu nastěhovali natrvalo po úmrtí rodičů žalobce a) v roce 2013. Z uvedených důvodů žalobci navrhli, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil.

[6] K žalobě se vyjádřili žalovaný i stavebník [osoba zúčastněná na řízení II]), kteří shodně navrhli zamítnutí žaloby. Oba odmítli, že by došlo k porušení hodnoty IPP a uvedli řadu argumentů, proč nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromí žalobců a nadměrnému zastínění pozemku. Žalovaný uvedl, že případné narušení soukromí navrhovanou stavbou se nevymyká jeho narušování okolními stavbami a ohledně zastínění poukázal na znalecký posudek Milana Tesaře ze dne 16. 5. 2016, který předložil stavebník ve správním řízení.

[7] Krajský soud rozsudkem specifikovaným v záhlaví žalobu zamítl. Krajský soud se předně neztotožnil s námitkou žalobců o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Dále se pak krajský soud podrobně zabýval jednotlivými žalobními body a vypořádal je způsobem uvedeným v následujících odstavcích.

[8] Ohledně tvrzeného překročení hodnoty IPP poukázal krajský soud především na výpočet indexu provedený projektantem stavby Ing. arch. J. V. Když žalobci v průběhu správního řízení tento výpočet zpochybnili, stavební úřad vyžádal revizní výpočet hodnoty IPP od společnosti URBANISMUS, ARCHITEKTURA, DESIGN – STUDIO, spol. s r. o. Ani jeden z těchto výpočtů nepotvrdil námitku žalobců. Krajský soud navíc zdůraznil, že žalobci sice předložili svůj alternativní údaj hodnoty IPP (který překročení stanovené hodnoty vykazuje), nicméně k podkladovým údajům, z nichž jejich údaj vycházel (zejména k tvrzení, že skutečná hrubá podlažní plocha v dané lokalitě činí pouze 4714 m²), nepředložili žádné důkazy či vysvětlení.

[9] Ohledně žalobní námitky narušení soukromí žalobců a komfortu jejich bydlení kvůli příliš těsnému sousedství stavby se zahradou a „relaxační zónou“ žalobců krajský soud uvedl, že minimální vzdálenost navrhovaného rodinného domu od společné hranice s pozemkem žalobců parcelní č. X je 2,9 m, přičemž prováděcí vyhláška stanoví minimální vzdálenost 2 m. Minimální vzdálenost mezi rodinnými domy, mezi nimiž se nachází volný prostor, nesmí být menší než 7 m, v nyní projednávané věci je vzdálenost navrhované stavby a rodinného domu

pokračování

žalobců více než 20 m. Tvzení žalobců, že novostavba má být umístěna v bezprostřední blízkosti jejich pozemku tak není namístě, neboť nejde (bez dalšího) o nijak nepřiměřenou vzdálenost. Ohledně narušení soukromí žalobců krajský soud citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž pohled oknem na sousední nemovitost lze považovat za imisi (ve smyslu § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník) jen v mimořádných případech; zásadně je na těch, kteří si připadají možným pohledem obtěžováni, aby pomocí různých technických řešení zabránili ostatním hledět na jejich pozemek nebo do jejich nemovitosti. Běžné užívání oken u obytných prostor obvykle za imisi nelze považovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 As 168/2016 – 28).

[10] V otázce zásahu do soukromí a komfortu bydlení žalobců tedy krajský soud uzavřel, že „je především na žalobcích, aby přijali opatření, která mohou jejich soukromí a komfort i po zřízení novostavby dostatečně zajistit. Dotčená okna (WC a koupelna, obytný pokoj) navíc míří do zahrady se stromy, nikoliv přímo k bazénu nebo rodinnému domu žalobců. Vzhledem k povaze místnosti, v nichž budou okna umístěna, navíc bude i v zájmu stavebníka neumožňovat pohledové imise v dotčených směrech. Okno novostavby umístěné nejbližší k bazénu žalobců (ložnice v severovýchodní části novostavby) pak má mít parapet až ve výšce přesahující 2 m a rekreační zóny stavebníka nesousedí s rekreační zónou žalobců, ale „zahrávají se“ do západní a východní části novostavby. V postupu stavebníka není patrná snaha zneužívat svá práva k tíži žalobců a připravovat je nepřiměřeným způsobem o soukromí, je tomu spíše naopak.“

[11] Ohledně tvrzeného přílišného zastínění pozemku žalobců krajský soud poukázal na znalecký posudek Milana Tesaře ze dne 16. 5. 2016. Podle soudu z tohoto posudku vyplývá, že navrhovaná novostavba rodinného domu nezpůsobí sousednímu pozemku zastínění, které by způsobilo pokles proslunění pod hodnotu doporučovanou normou ČSN 73 4301 Obytné budovy. Znalecký posudek nechal vypracovat projektant stavby, žalobci žádný konkrétní důkaz vyvracející správnost tohoto znaleckého posudku nepředložili. Soud považoval závěry znaleckého posudku za průkazné a zvýšenou míru zastínění pozemku žalobců, která nepřekročí doporučené hranice stanovené výše uvedenou technickou normou, měl za přiměřenou.

[12] Ohledně žalobního bodu, podle něhož stavba narušuje uliční čáru, krajský soud zdůraznil, že problematika stavební (uliční) čáry není regulována v dané věci závaznými právními předpisy a není ani řešena v Územním plánu města Brna. Nelze tedy dospět k závěru o porušení uliční čáry s prostým odkazem na rozdílnou vzdálenost jednotlivých (a často) soliterních budov od veřejné komunikace. Správní orgány se touto problematikou mohly zabývat v zásadě pouze z hledisek architektonických a urbanistických, a tak též učinily. Za předpokladu dodržení závazných odstupových vzdáleností nebylo zákonného důvodu k umístění stavby blíže k veřejné komunikaci v ulici Bažinka (jinak řečeno k jejímu posunutí dále od nemovitosti žalobců) pouze na základě údajného nedodržení uliční čáry.

[13] Konečně ohledně námitek, že rozhodnutí správních orgánů nereflektují urbanistické a architektonické požadavky a zejména požadavek na zachování kvality prostředí, krajský soud zhodnotil, že správní orgány se těmito aspekty zabývaly dostatečně a poukázal na závěr stavebního úřadu, že mnohé objekty v dané lokalitě jsou již trvale obydleny, navíc jde o stabilizovanou funkční plochu předměstského bydlení. Krajský soud žalobcům vytkl, že jejich argumentace zůstala v tomto směru pouze v obecné rovině, a proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.

II. Kasační stížnost žalobců a vyjádření k ní

[14] Včasnou kasační stížností brojí žalobci (dále jen „stěžovatelé“) proti rozsudku krajského soudu z důvodů, které sice výslovně nepodřadili pod ustanovení zákona, ale které odpovídají § 103 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[15] V kasační stížnosti je předně namítáno, že „*napadené rozhodnutí je nezákonné, kdy nezákonnost spatřují stěžovatelé zejména ve skutečnosti, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.*“ Stěžovatelé vytýkají krajskému soudu, že se nevypořádal se všemi tvrzeními žalobců a se všemi uplatněnými žalobními body.

[16] Dále stěžovatelé namítají nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí, protože správní orgány nevyhodnotily soulad stavby s charakterem území podle § 90 písm. b) stavebního zákona. Podle stěžovatelů byl stavební úřad povinen posoudit soulad stavby s charakterem území z úřední povinnosti. Ve svém rozhodnutí sice stavební úřad konstatoval, že stavba je v souladu s charakterem území, avšak tento svůj závěr ani nezdůvodnil, ani nepodpořil žádným důkazem.

[17] Stěžovatelé uvádí, že krajský soud se nedostatečně vypořádal s tvrzením stěžovatelů ohledně toho, že stavební úřad postupoval v rozporu s § 25 prováděcí vyhlášky. Citují § 25 odst. 1 věta první prováděcí vyhlášky, kde je uvedeno, že „**vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí**“ (zvýraznění přidali stěžovatelé – pozn. Nejvyššího správního soudu). Stěžovatelé vytýkají krajskému soudu, že se omezil na to, že znovu konstatoval argumentaci správních orgánů, aniž by uvedl konkrétní důvody, na jejichž základě nepovažoval námitky stěžovatelů za důvodné. Podle stěžovatelů je třeba jednotlivé aspekty citovaného ustanovení § 25 prováděcí vyhlášky posuzovat nejen samostatně, ale také ve vzájemných souvislostech; není tedy možné pouze vytrhnout z kontextu jednotlivé aspekty s tím, že samy o sobě naplňují požadavky litery zákona.

[18] Stěžovatelé poté v zásadě opakují argumenty již obsažené v žalobě a stručně popsané v odstavci [3] výše. Namítají tedy umístění stavby v rozporu s uliční čarou, poukazují na nestandardní umístění oken a uvádějí, že nelze na stěžovatelích požadovat, aby snášeli stavbu vystavěnou v sousedství jejich relaxační zóny, kde mají umístěný bazén. Stěžovatelé opětovně poukazují na překročení IPP, nesouhlasí s výpočtem IPP, který doložil stavebník, a mají taktéž za to, že správní rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, pokud v rozporu s rovností stran citují pouze z listin předložených stavebníkem.

[19] Stěžovatelé mají za to, že stavbou by došlo k zásadnímu zásahu do jejich soukromí a k výraznému narušení jejich pohody bydlení. Krajský soud i správní orgány se dostatečně nevypořádaly s námitkami ohledně imisí, které by stavba stěžovatelům způsobovala. V této souvislosti stěžovatelé odkázali na § 1020 občanského zákoníku.

[20] Z uvedených důvodů stěžovatelé navrhuji zrušení rozsudku krajského soudu.

[21] Ke kasační stížnosti se vyjádřili žalovaný i osoba zúčastněná na řízení II). Oba se ztotožnili s napadeným rozsudkem a navrhli, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Žalovaný odmítl, že by na věc měl být aplikován § 1020 občanského zákoníku, jehož se dovolávají stěžovatelé. Jde o ustanovení soukromého práva a netýká se případů, kdy již byl vydán veřejnoprávní titul opravňující k realizaci stavby, kterým je v daném případě rozhodnutí stavebního úřadu.

pokračování

[22] Osoba zúčastněná na řízení II) uvedla, že krajský soud důkladně rozebral všechny žalobní body a vypořádal je na pěti stránkách napadeného rozsudku. Tomuto rozsudku tedy nelze vytknout nepřezkoumatelnost. Poukázala také na to, že stěžovatelé toliko rekapituluji svoje výhrady, již obsažené ve správním řízení a v žalobě, a odkázala proto na své vyjádření k žalobě ze dne 15. 2. 2017, kde se k argumentům stěžovatelů podrobně vyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a osobami oprávněnými, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), přitom neshledal vady, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71).

[26] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 – 51). Podobně je již zmíněným rozsudkem č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 vymezena nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost tak, že za nesrozumitelné je třeba obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

[27] K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je pak Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.). V daném případě byla ovšem nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu stěžovateli výslovně namítána.

[28] Stěžovatelé konkrétně poukázali na to, že krajský soud se při odůvodňování rozsudku nevypořádal se všemi jejich tvrzeními a žalobními body. Neuvedli ovšem, jaká konkrétní tvrzení měla zůstat nevypořádána. Nejvyšší správní soud zjistil ze soudního spisu obsah žaloby, porovnal jej s odůvodněním napadeného rozsudku a nenalezl žádná žalobní tvrzení, jejichž vypořádání by krajský soud opomněl. Nejvyšší správní soud naopak považuje odůvodnění rozsudku krajského soudu za podrobné (žalobním tvrzením a jejich vypořádáním věnoval krajský soud 18 odstavců), přičemž z něj plyne detailní znalost správního spisu a podkladů, z nichž správní orgány při svém rozhodování vycházely. Odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku podává zřetelný obraz toho, na základě jakých úvah a důvodů dospěl

krajský soud ke svému rozhodnutí. V projednávaném případě tedy nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu.

[29] Pokud jde o kasační námitku, kterou stěžovatelé brojí proti tomu, že krajský soud „znovu konstatoval argumentaci správních orgánů“, Nejvyšší správní soud ji také neshledal důvodnou. Z rozsudku krajského soudu plyne, že se řádně vypořádal s veškerou zásadní argumentací stěžovatelů, které však nepřisvědčil a – z důvodů v rozsudku zřetelně uvedených – se přiklonil k argumentaci žalovaného vtělené do napadeného rozhodnutí. Takový postup nepředstavuje v posuzovaném případě vadu a byl namístě. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí lze odkazovat na toto odůvodnění, neboť není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 2 As 209/2016 – 93).

[30] Co se týče kasační námitky, že správní orgány nehodnotily soulad stavby s charakterem území ve smyslu § 90 písm. b) stavebního zákona (viz odstavec [16] výše), nemá předobraz v žalobě. Stěžovatelé ji uplatnili až v kasační stížnosti, a proto je nutno ji v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. odmítnout jako nepřípustnou.

[31] Ostatní kasační námitky v zásadě opakují argumentaci v žalobě ohledně porušení určitých parametrů stavby, resp. jejího umístění. Obecně lze principální námitku shrnout tak, že stěžovatelé subjektivně považují projektovanou stavbu za neoprávněný zásah do svého soukromí a kvality užívání svojí části nemovitosti, konkrétně zahrady, „relaxační zóny s bazénem“ (tj. stěžovatelé v zásadě nenamítají narušení pohody bydlení v jejich rodinném domě). Nejvyšší správní soud má ve shodě s krajským soudem obecně jisté pochopení pro nespokojenost stěžovatelů, kteří doposud byli zvyklí, že v sousedství je pozemek užíváný zřejmě jen v omezené míře. To ovšem neznamená, že by tato nespokojenost měla právní relevanci.

[32] Subjektivní nespokojenost stěžovatelů a potenciální obavy z budoucího narušení soukromí totiž samy o sobě nemohou být relevantním kasačním důvodem. Stěžovatelé by museli předložit tvrzení o tom, že stavba, resp. správní rozhodnutí, která ji povolují, vykazují *konkrétní a objektivní* porušení relevantních stavebněprávních předpisů. To se jim však nepodařilo.

[33] Stěžovatelé konkrétně odkazují na porušení § 1020 občanského zákoníku, jenž je samozřejmě kodexem v oblasti práva soukromého. Podle tohoto ustanovení *„má-li pro to vlastník pozemku rozumný důvod, může požadovat, aby se soused zdržel zřizování stavby na sousedním pozemku v těsné blízkosti společné hranice pozemků.“* Z povahy občanského zákoníku jako soukromoprávního kodexu plyne, že citované ustanovení zakládá postihy soukromoprávní. Stěžovatelé tedy mají podle citovaného ustanovení právo domáhat se tam uvedeného výsledku (zdržení se zřizování stavby) žalobou před obecnými soudy; v tomto řízení však uvedené ustanovení nemá přímou relevanci. Princip duality práva soukromého a veřejného je ostatně výslovně upraven v § 1 odst. 1 občanského zákoníku, jehož věta druhá stanoví, že *„uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného.“*

[34] Ke střetu veřejnoprávní a soukromoprávní ochrany subjektivních práv ve stavebním řízení a při užívání staveb se příhodně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 37/2015 – 46. Především poukázal na nutnost rozlišovat mezi poměry v území, které jsou předmětem posuzování a rozhodování správních orgánů při výkonu veřejné správy, a mezi spory (zásahy) povahy soukromoprávní. Veřejnoprávní ochrana je sice

pokračování

mj. poskytována preventivně *pro futuro* z důvodu ochrany sousedících osob a předcházení možným sporům budoucím, které lze předvídat již ve fázi rozhodování o umístění a povolení stavby (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 1999, sp. zn. 2 Cdo 1889/97, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2929/99, č. C 794, sv. 11 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu). Ovšem v případě potenciálního budoucího zásahu, který je nahodilý, málo pravděpodobný, anebo který přesahuje rozumné nároky na řízení podle stavebního zákona, již poskytuje ochranu soukromoprávní žaloba.

[35] Právě o takovou situaci se jedná i v posuzovaném případě. Krajský soud předložil dostatek argumentů k tomu, že intenzita potenciálních budoucích zásahů do soukromí stěžovatelů a snížení komfortu jejich užívání po dokončení stavby nedosahuje takového stupně, aby odůvodňovala zrušení rozhodnutí žalovaného. Je tomu totiž právě naopak: správní orgány i krajský soud přesvědčivě vyvrátily námitky stěžovatelů a demonstrovaly, že vytýkané stavebněprávní předpisy, resp. regulativy územního plánu, nebudou stavbou porušeny.

[36] Nejvyšší správní soud dále nepovažuje za účelné rozebírat každou námitku ohledně stavby, jako jsou námitky týkající se zastínění pozemku stěžovatelů, porušení tzv. uliční čáry či překročení IPP, protože ohledně všech těchto aspektů se podrobně vyjádřil již krajský soud, Nejvyšší správní soud se s jeho argumentací plně ztotožňuje a tímto na ni též v podrobnostech odkazuje. Nejvyšší správní soud v tomto směru podotýká, že jeho úkolem ani není detailně odpovídat na každou jednotlivou námitku účastníka řízení, musí se pouze vypořádat s obsahem a smyslem kasační argumentace jako celku (k tomu obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). Toto kritérium bylo v daném případě naplněno, jak vyplývá z argumentace předestřené výše, a není potřebné znovu opakovat to, co ve svém rozsudku srozumitelně vyjádřil krajský soud. Pokud Nejvyšší správní soud nevyslovil obsáhlou odpověď ke každé jednotlivé výtce stěžovatelů, neporušil tím povinnost řádně zdůvodnit své rozhodnutí, neboť tento závazek „*nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument*“ (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, nebo ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04).

[37] Jak je již naznačeno v odstavci [33] výše, námitky ve stavebním řízení a následný přezkum rozhodnutí žalovaného ve správním soudnictví nejsou jediným prostředkem ochrany stěžovatelů proti eventuálním zásahům do soukromí (pokud k nim snad bude docházet v budoucnu po dokončení stavby). Právě občanský zákoník dává stěžovatelům celou řadu oprávnění k obraně před imisemi sousední nemovitosti v řízení civilním, a to podle stěžovateli citovaných ustanovení § 1013 a § 1020 občanského zákoníku. Současně však i civilistická literatura poukazuje na to, že „*jistý stupeň obtěžování, vzhledem k místu a času, musí snášet (tolerovat) každý; rakouské a české právo k tomu přidává ještě další kritérium, kterým je podstatné ztížení užívání pozemků v místě obvyklé*“ (komentář Wolters Kluwer k § 1013 občanského zákoníku, prof. JUDr. Jan Dvořák, CSc., Mgr. Alena Srbová, bod I (Obecné výklady), odstavec 6, publikováno v informačním systému ASPI).

IV. Závěr a náklady řízení

[38] S ohledem na shora uvedené nezbylo, než aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou v souladu s § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[39] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti zásadně

měl na náhradu nákladů řízení právo, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti s tímto řízením nevznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů nepřiznal.

[40] Pokud jde o náklady osob zúčastněných na řízení, lze je podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznat pouze v případě plnění povinnosti uložené soudem či z důvodů zvláštního zřetele hodných; takové okolnosti přitom soud neshledal a ani osoby zúčastněné na řízení v tomto směru nic relevantního netvrdily a nenavrhovaly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu